

Părtași de natură divină - esența soliei 1888

Marti, 6 iunie 2006

Gili Cârstea

„Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones. Această solie urmărește să aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată” (TM 91-92).

Acesta este unul dintre cele mai elocvente citate ale Spiritului Profeției despre autenticitatea soliei 1888. Proclamarea ei se va transforma în marea strigare, și va fi însoțită de revărsarea Duhului Sfânt în măsură bogată. După cum se spune aici, Hristos nu fusese prezentat suficient de „proeminent” în fața lumii, deficiență care trebuia corectată de solia trimisă la Minneapolis.

Trebuie să recunoaștem că până atunci omenirea vorbise cât se poate de frumos și deschis despre crucea lui Isus. Am putea spune chiar că Golgota și slava ei epuizaseră vocabularul uman, fiind subiectul miilor de predici, publicații, melodii și evenimente sociale. Ce s-ar mai fi putut spune despre Mântuitorul răstignit care nu fusese spus într-un fel sau altul?

Aflați sub presiunea avertizărilor sorei White că ei se împotrivesc luminii trimise din cer, liderii noștri din acel timp se întrebau consternați ce era nou sau necunoscut în prezentările celor doi pastori tineri, care să justifice titlul onorabil de „lumină nouă.” Ei spuneau că știu și cred așa ceva de când au deschis Biblia prima oară. Acum, cineva venea să vorbească despre îndreptățirea prin credință, pe care lumea o cunoștea de la Luther, iar sora White le spunea că așa ceva este „cu adevărat” solia îngerului al treilea. Exact aceleași obiecțiuni se aud și în zilele noastre.

Pasajul citat conține însă o propoziție care schimbă complet perspectiva. Solia 1888 „invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos.” Ce este neprihănirea lui Hristos? În cea mai concisă definiție, Dumnezeu în templul Său. O reprezentare a caracterului lui Dumnezeu locuind în trupul omenesc și producând sfințenie autentică, o păzire desăvârșită a legii. Era „taina lui Dumnezeu” descoperită acum în fața lumii. Biserica și lumea credeau că

taina lui Dumnezeu este o viață sfântă într-un trup sfânt. Hristos a venit să răstoarne această credință falsă, demonstrând că taina lui Dumnezeu este o viață sfântă în trup păcătos, Dumnezeu descoperit în trup, singurul trup care exista în lume după căderea lui Adam.

Bisericile apostaziate, oricât de frumos ar vorbi despre Hristos și Golgota, pierd cu totul valoarea jertfei lui Hristos prin insistența că taina evlaviei este Dumnezeu descoperit în trup sfânt. Astfel este eliminat rolul vital al crucii – o punte de legătură între două naturi despărțite. Hristos nu a murit spre a-l oferi lui Dumnezeu un pretext să-și întoarcă privirea de la păcatele noastre și să pretindă că ele nu există. Îndreptățirea nu este un surogat ieftin pentru o problemă mortală, așa cum este păcatul. Nimănui nu i-ar conveni să meargă la spital și să-l audă pe medic declarând că boala lui nu există deoarece așa a afirmat asistenta. Bolnavii au nevoie de vindecare, nu de declarații de sănătate bună din partea medicului, deși ei sunt pe moarte.

Când s-a despărțit de Dumnezeu în Eden, omenirea a murit. Ea nu are nevoie de declarații înlocuitoare, ci de refacerea legăturii cu natura divină. Exact așa ceva a fost Hristos, primul exemplar al familiei omenești în care cele două naturi despărțite au fost unite din nou. De aceea este numit Fiul omului și Fratele nostru mai mare, capul noii familii divino-umane.

Solia 1888 pune într-o lumină complet nouă jertfa lui Hristos și valoarea neprihănirii Sale, iar esența ei este părtașia cu natura divină:

„Hristos a luat asupra Sa corp omenesc și a dat viața Sa ca jertfă pentru ca omul, devenind părtaș de natură divină, să poată avea viață veșnică” (3 SM 141).

„Nu există decât o singură cale de scăpare pentru noi, și anume în a deveni părtași de natură divină” (3 SM 197).

„Hristos a demonstrat că este posibil ca omul să se prindă prin credință de puterea lui Dumnezeu. El a arătat că păcătosul, prin pocăință și exercitarea credinței în neprihănirea lui Hristos, poate fi împăcat cu Dumnezeu și să devină părtaș de natură divină, biruind stricăciunea care există în lume prin poftă” (1 SM 223.224).

„Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MB 180).

„Am primit scrisori în care se afirma că Hristos nu a putut să aibă aceeași natură ca omul, căci dacă ar fi avut, ar fi căzut și El ca noi în fața aceluiași ispitiri.

Dacă El nu avea natura omului, atunci nu putea fi exemplul nostru. Dacă nu era părtaș al naturii noastre, atunci nu putea fi ispitit ca și omul. Dacă pentru El nu era posibil să cedeze ispitei, atunci nu putea fi ajutorul nostru. A fost o realitate solemnă faptul că Hristos a venit să poarte luptele omului, în locul omului. Ispitirea și biruința Lui ne arată că omenescul trebuie să copieze modelul: omul trebuie să devină părtaș de natură divină” (1 SM 408).